

Україні офіційно почали використовувати лише з 2000 р., після введення в дію Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» №996- XIV від 16 липня 1999 р., Положення (стандарту) бухгалтерського обліку (П(С)БО) №1 «Загальні вимоги до фінансової звітності» №87 від 31.03.1999р. (втратив чинність) та інших П(С)БО, що регламентують альтернативні способи організації та ведення обліку. Українські П(С)БО склалися з дотриманням вимог використання міжнародних стандартів фінансової звітності як базової основи, але оскільки міжнародні стандарти не домінують над

українським законодавством –враховано економіко-правовий стан нашої країни [5].

Виходячи з історичного досвіду бухгалтер повинен забезпечувати максимальну достовірність бухгалтерського обліку, що потребує вміння використовувати різні методи обліку. Проте, надалі залишається відкритим питання, що стосується відсутності затвердженої Законодавством типової форми Наказу про облікову політику.

Література

1. Швець В. Г. Теорія бухгалтерського обліку: підручник / В. Г. Швець. – 4-те вид., переробл. і доповн. – Київ : Знання, 2015. – 572 с.
2. Сисоєва І.М. Облікова інформація як важлива складова загальної інформаційної системи управління підприємством / Сисоєва І.М.// Національна економіка: наукові підходи та освітні пріоритети: зб. матеріалів науково-практичної Інтернет – конференції (м. Чортків, 28 травня 2013 р.) –Чортків: ЧПБ ТНЕУ, 2013– С.109 –111.
3. Пушкар М.С., Щирба М.Т. Теорія і практика формування облікової політики: Монографія. - Тернопіль: Карт-бланш, 2009. - 260с.
4. Сисоєва І.М. Деякі аспекти облікової політики в системі управлінського обліку // Тринадцяті економіко-правові дискусії: зб. матеріалів Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції м. Львів, 28 червня 2016 р. – Львів, 2016 – С. 45-48
5. Про затвердження Національного положення (стандарту) бухгалтерського обліку 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності». [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://ligazakon.net/document/view/Re22868?an=8>

УДК 336.221.4.001.7 (477)

РЕФОРМУВАННЯ ПОДАТКОВОЇ СИСТЕМИ В УКРАЇНІ

Кузьменко В. – ст. 5 курсу, ОПДвнм-11

Науковий керівник – к.е.н., доцент Сисоєва І.М.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

На хвилі реформ усіх сфер суспільства, які диктує нам Європейський Союз і в яких так давно відчуває потребу український народ, окрему увагу слід звернути на реформування саме податкової системи України. Без реформи даної системи не відбудеться покращення в сферах господарського комплексу, що не дасть змогу покращити суспільний добробут.

Реформа податкової системи має складатись з трьох кроків:

- впорядкування структури обов'язкових податків та їх кількості;
- оптимізація елементів податкових платежів для забезпечення прийнятної для розвитку бізнесу податкової навантаженості зберігаючи при цьому достатній рівень оподаткування;
- перетворення податкових служб з наглядово-каральних органів у сервіс податкового консультування.

Недоліком нинішньої податкової системи являється негативне сприйняття з боку бізнесу, що сприяє збільшенню тіньового сектору економіки, в зв'язку з чим збільшується розмір податкового боргу платників податків перед бюджетом.

Нерівномірний розподіл податкового навантаження. Даний фактор існує завдяки виключенням і особливим режимам оподаткування що дає змогу законно зменшує фіскальне зобов'язання перед державою при цьому основний тягар лягає на вузьке коло законослухняних платників

податків щоб заповнити нестачу в бюджеті.

Вирішення даних проблем можливе тільки завдяки податковій реформі, що полягає не тільки у зменшенні кількості податків, а й покращенні взаємозв'язку між платниками податків і фіскальними службами.

Практика останніх років показує що зміни в законодавстві, не тільки в сфері податків а й загалом, несе косметичний характер, даючи ілюзію змін на краще, що не вносить практично не вносить змін у процес розрахунку та сплати податків. Серед відчутних змін, наприкінці 2014р. відбулось скорочення кількості податків з 22 до 9, але це не призвело до бажаних результатів і тиск на сферу бізнесу залишився незмінним по ряду причин:

- деякі податки змінили тип платежів але ставка і суть осталась незмінною;
- багато однотипних податків об'єднали в один вид;
- були ліквідовані неперспективні податки та ті які не можливо було запровадити по всій території України.

Зарубіжний досвід показує що податкове здоров'я країни не залежить від кількості податків. Більш важливим являється рівень податкового навантаження на бізнес. Наприклад податкова система Японії налічує понад 100 податків та зборів, французька – до 40, але рівень податкового навантаження там значно нижчий.

Даний приклад показує що зниження податкового тиску буде мати набагато більший ефект на стимуляцію економічного росту чим зміна кількості податків

Виходячи з цього можна зробити висновок: при реформуванні податкової системи слід звернути більше уваги на розподіл податкового тиску по факторам виробництва. На даний момент пріоритетом оподаткування є прямі податки, а навантаження на капітал залишається недостатнім.

Також, як покращення, можна включити до переліку, вдосконалення механізму адміністрування податків, введення окремого рахунку, та

запровадження електронних сервісів для сплати податку[2]. Проведення реформ в напрямку переведення фіскальних служб в служби сервісного типу.

Зараз фіскальна служба України виконує багато функцій, таких як, обробка звітності, моніторинг, розробка та роз'яснення законопроектів, застосування санкцій та інші, що створює ідеальне середовище для корупції і незаконного ухилення від податків. Тому податкова реформа повинна розділити фіскальну службу на окремі підрозділи, що оптимізує роботу даного органу.

Література

1. Міклашевський Т.Б. Проблеми реформування податкової системи України/ [електронний ресурс] – Режим доступу: <http://dspace.tneu.edu.ua/bitstream/316497/13795>
2. Податкова реформа (бюджетний та податковий аспекти, пріоритети на 2016 рік) // Громадська платформа «Реанімаційний пакет реформ» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://prg.org.ua/news/eksperty-vyznachyly-priorytety-podatkovoji-reformy-na-2016-rik/>.
3. Жернаков М. Реформування податкової системи: вихідні орієнтири / М. Жернаков // Вісник Чернівецького факультету НУ «Одеська юридична академія». – 2015. – № 1. – С. 60–67.
4. Сисоєва І.М. Прогнозування прибутку підприємства в залежності від методів облікової політики. / І.М. Сисоєва// Економіка та держава.–Сер. Економічна наука, – 2010. – №10.– С. 93-94.

УДК 338.512

КОНЦЕПЦІЯ ЗНИЖЕННЯ ВИТРАТ НА ВИРОБНИЦТВО

Кузьменко В. – ст. 5 курсу, ОПДвнм-11

Науковий керівник – к.е.н., старший викладач Пославська Л.І.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Метою діяльності підприємств є одержання максимального прибутку, який залежить від стабільного доходу й понесених витрат. Витрати – важлива та складна економічна категорія, яка є базою для формування цінової політики підприємства, характеризує рівень технології та організації виробництва, ефективність господарювання, є основним обмежником прибутку і одночасно головним фактором, який впливає на обсяг пропозиції. Отримання найбільшого ефекту з найменшими витратами, економія трудових,

матеріальних і фінансових ресурсів залежать від того, як підприємство вирішує питання управління витратами, котре передбачає пошук способів їх зниження [6].

При організації виробництва «just-in-time» («точно-в-строк») – зниження витрат виробництва досягається за рахунок своєчасного постачання товарно-матеріальних цінностей (матеріальні ресурси постачаються споживачем у визначене місце, у потрібний час і в необхідній кількості) [7].

Таблиця 1

Переваги і недоліки бюджетування [4]

Переваги	Недоліки
забезпечує прозорість і передбачуваність потоку коштів, посилення контролю керівництва за рухом коштів	різне сприйняття бюджетів у різних людей: бюджети не завжди здатні допомогти у вирішенні повсякденних, поточних проблем, вони дають чітку інформацію, але не вказують шлях досягнення цілей
посилення контролю за доходами і витратами як підприємства в цілому, так і окремих центрів відповідальності	не доведені до відома кожного співробітника, практично ніяк не впливають на мотивацію і результати роботи, а замість цього сприймаються винятково як засіб для оцінювання діяльності працівників і відстеження помилок
консолідування діяльності усіх структурних підрозділів і спрямування її на досягнення цілей компанії	наявність внутрішніх проблем бюджетування, до яких відносять, наприклад, недоліки системи документообігу, відсутність системи оперативного обліку або недоліків у її роботі, недоліки в організації центрів відповідальності і т. п.
оптимізація документообігу	складність організації і дорожняча системи бюджетування